

φέροντα μεταξύ τῶν ἄλλων ἀρχόντων, μέγαν Μιάνον Γρηγόριον Βραγκοβάνον τὸ νὰ ὑπογράψῃ, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀρχοντας ἀπὸ τοῦ νὰ κάμωσι τὴν τῶν Ὀθωμανῶν προσκλήσιν, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἢ ἐπὶ τῶν Βλαχικῶν χωμάτων ἔροδος τῶν Τούρκων ἀντιβαίνει εἰς τὰ δεσπόμενα τῶν συνθηκῶν τῆς εἰρήνης μεταξύ Ρωσσίας καὶ Τουρκίας· καὶ τοὺς ἐσυμβούλευσε τρόπον τινὰ ἵνα προφυλαχθῶσιν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπὸ τοιαύτας συζητήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠδέλαν φέροι οὐδὲ διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τῶν ἐγκταῖα ἀποτελέσματα· διὸ καὶ ἐμποδίσθησαν τὰ τοιαῦτα γράμματα. Ἐν τούτοις ὁμως τοῖς περιπεπλεγμένοις διαλογισμοῖς, δι' οὓς ἐβασανίζοντο οἱ ἀρχοντες μὲ τὴν μεγίστην στενοχωρίαν, μὴ γινώσκοντες τί ποιητέον, διὰ νὰ μὴν ἠδέλαν προσκρούει οὔτε εἰς τὸ ἐν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο, ἰδοὺ ἐπέστη ἀιρνηθῶς καὶ ἕτερα ἔιδησις, ὅτι καὶ ἐν Μολδαβίᾳ ἐξεφράγη ἀπροσδοκῆτως συμβεβηκὸς ἕτερον καὶ μᾶλλον σπουδαῖον.

Ἐπίσημος εἰδοποίησις ἐξ Ἰασιου.

„ Ὁ Πρίγκιψ Ἀλέξανδρος Υψηλάντης, υἱὸς τοῦ πρώην Ἡγεμόνου τῆς Μολδαβίας, καὶ Καίσαρορωστικὸς Ἀρχιμαϊόρος, ἐξελθὼν ἐκ Βασσαραβίας ἤλθε τὴν 22 αὐ τοῦ ἀπελθόντος Φεβρουαρίου (α) μὲ ἱκανὴν Ἀλβανῶν συνοδίαν εἰς Ἰάσιον, κηρυττων ἑαυτὸν ἐλευθερωτὴν τῶν Γραικῶν ἀπὸ τῆν Ὀθωμανικὴν ἐξουσίαν, καὶ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἀφωπλίσθησαν δι

καὶ ἡμέρα τῆς ἐνάρεως, εἶναι ποσὶ γνωστον, ὅτι ἦτο ἐκείνη τῶν 25 Μαρτίου, ἀποφασισμένην δι' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑπαναστάσεως, ἐπὶ ταύτης ἐπέτο καὶ ὁ Υψηλάντης νὰ πράξῃ ἐν τῇ Μολδοβλαχίᾳ τὴν ἐροδὸν του, ἀλλ' ὁ προκαταλαβὸν θάνατος τὸν τῆς Βλαχίας Ἡγεμόνα, ὡς εἰρήνη, συνήγησεν, ὡς εἰς καλὴν ἐπιτυχίαν, τὴν ἀμέσον κινήσιν τοῦ Θεοδώρου, καὶ ἐπομένως ἐπετάχυνε τὴν ὡς ἐπὶ τῷ μικρῷ ἐν αὐταῖς ταῖς ἐπαρχίαις ἄρον ἐξοδὸν τοῦ Υψηλάντου.

